

Дело T-348/07

Stichting Al-Aqsa срещу Съвет на Европейския съюз

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания — Замразяване на средства — Обща позиция 2001/931/ОВППС и Регламент (ЕО) № 2580/2001 — Жалба за отмяна — Промяна на исканията — Съдебен контрол — Условия за прилагане на мярка на Съюза за замразяване на средства“

Решение на Общия съд (седми състав) от 9 септември 2010 г. II - 4580

Резюме на решението

1. *Производство — Акт, който отменя и замества в хода на производството обжалвания акт — Молба за промяна на исканията за отмяна (член 230, пета алинея ЕО)*
2. *Европейски съюз — Обща външна политика и политика на сигурност — Специални ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания — Понятие за лице, по смисъла на член 1, параграф 2, първо тире от Обща позиция 2001/931 (член 1, параграф 2 от Обща позиция 2001/931 на Съвета)*

3. *Европейски съюз — Обща външна политика и политика на сигурност — Специални ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образування — Решение за замразяване на средства*
(съображение 1 и член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 на Съвета; член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 на Съвета)
4. *Европейски съюз — Обща външна политика и политика на сигурност — Специални ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образування — Решение за замразяване на средства*
(член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 на Съвета; член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 на Съвета)

1. Двумесечният срок, предвиден в член 230, пета алинея ЕО, по принцип се прилага както когато искането за отмяна на акт е подадено посредством жалба, така и когато то е подадено във висящо производство посредством молба за промяна на исканията за отмяна на предходен акт, който е отменен и заместен с въпросния акт. В действителност правилата относно сроковете за обжалване са императивни и съдът трябва да ги прилага така, че да се осигури правната сигурност, както и равнопоставеността на правните субекти пред закона и да се избегне всякаква дискриминация или произвол в правораздаването.

По изключение от този принцип обаче споменатият срок не е приложим във висящо производство, когато, от

една страна, въпросният акт и актът, който той отменя и замества, имат по отношение на заинтересованата страна един и същи предмет, основават се на едни и същи мотиви и по същество имат идентично съдържание, като по този начин се различават само по съответното си приложно поле *ratione temporis*, а от друга страна, молбата за промяна на исканията не се основава на ново правно основание, фактическо обстоятелство или доказателство, различно от приемането на въпросния акт, който отменя и замества предходния акт.

Действително, като се има предвид, че в подобен случай в предмета и контекста на спора, определени от първоначалната жалба, няма друго изменение, освен касаещото действието във времето, обстоятелството, че молбата

за промяна на исканията е отправена след изтичането на предвидения в член 230, пета алинея ЕО двумесечен срок, не засяга правната сигурност. При тези обстоятелства да се задължи жалбоподателят да подаде молба за промяна на исканията си в посочения двумесечен срок, тъй като в противен случай същата ще се счита за недопустима, би било в противоречие с доброто правораздаване и с изискването за процесуална икономия.

(вж. точки 32—35 и 44)

2. Правният термин „лице“, към който при липса на изрично указание на законодателя в обратен смисъл следва да се препраща, обичайно обозначава субект, който притежава юридическа правосубектност и следователно обхваща както физическо, така и юридическо лице.

Следователно лицата, посочени в член 1, параграф 2, първо тире от Обща позиция 2001/931 за прилагането на специални мерки за борба с тероризма, могат да обозначават както физически, така и юридически лица, докато групите и обектите, посочени в член 1, параграф 2, второ тире от споменатата обща позиция, могат да обозначават всички други видове

социални организации, които, макар да не разполагат с юридическа правосубектност, съществуват под повече или по-малко структурирана форма.

Това тълкуване се потвърждава от член 1, параграф 5 от Обща позиция 2001/931, съгласно който Съветът работи, за да гарантира, че имената на физическите или юридическите лица, групи или образувания, изброени в приложението, са идентифицирани с достатъчно подробности, така че да може да се извърши ефективното разпознаване на конкретни лица, групи или юридически лица, образувания или органи.

Обстоятелството, че в приложения към Обща позиция 2001/931 списък, както и в този, приложен към Регламент № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, се посочват единствено физически лица в раздела „Лица“, докато много юридически лица се посочват в раздела „Групи и обекти“, е ирелевантно в това отношение. Тези списъци, които са изготвени единствено с оглед на изпълнението на Обща позиция 2001/931 и на Регламент № 2580/2001 в конкретните изредени в тях случаи, в действителност не влияят върху определението на лица, групи и обекти, съдържащо се в посочените актове. При това положение същото се отнася за евентуалните грешки в класифицирането на лица и

групи и обекти, от които те биха могли да са опорочени.

(вж. точки 57—59 и 61)

3. За тълкуване на обхвата на разпоредба на общностното право следва да се вземат предвид едновременно съдържанието, контекстът и целите ѝ. С оглед както на съдържанието, контекста и целите на релевантните разпоредби на Обща позиция 2001/931 за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (вж. по-конкретно съображение 1 от мотивите към тази обща позиция) и на Регламент № 3580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, така и на съществената роля на националните органи в процеса на замразяване на средства, предвиден в член 2, параграф 3 от споменатия регламент, за да може Съветът валидно да се позове на решение за възбуждането на разследвания или преследване, то трябва да бъде част от национална процедура, с която пряко и основно се цели налагането спрямо заинтересованото лице на превантивна или репресивна мярка в контекста на борбата с тероризма и предвид участието му в същия.

Такъв е случаят на обезпечително съдебно решение, което предвид

съдържанието, обхвата и контекста му, разглеждано заедно с националното законодателство, с което се приемат санкции в областта на тероризма, представлява решение, взето от компетентен национален орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001. Подобно съдебно решение заедно с посоченото законодателство може да се разглежда като отговарящо на дефиницията по посочения член 1, параграф 4 от общата позиция и може при това положение по принцип да обоснове като такова приемането на мярка за замразяване на средства на основание член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001.

(вж. точки 96, 97, 101 и 105)

4. Когато Съветът възнамерява да приеме или — след преразглеждане — да остави в сила мярка за замразяване на средства на основание Регламент № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания въз основа на национално решение за възбуждането на разследвания или преследване за терористичен акт, той не може да не вземе предвид последващото развитие на тези разследвания или преследвания. Ето защо е възможно, поради това че не са събрани достатъчно доказателства, дадено полицейско разследване или разследване на служби за сигурност да бъде прекратено, без да се стигне до съдебно производство, както и по същите причини да се прекрати образуваното съдебно производство или пък дадено решение за възбуждане на преследване да доведе

до решение за прекратяване на това преследване или до оправдателна присъда. Би било недопустимо Съветът да не отчете тези обстоятелства, които са част от всички релевантни данни, които следва да бъдат взети предвид с оглед преценка на ситуацията. Да се приеме различно решение би означавало на Съвета и на държавите членки да се предостави изключително широко правомощие за неограничено замразяване на средствата на дадено лице, без какъвто и да е съдебен контрол и независимо от изхода на евентуалните съдебни производства.

Същите съображения трябва да се приложат, когато национална административна мярка за замразяване на средства или за забрана на организация, която е счетена за терористична, бъде оттеглена от нейния автор или отменена със съдебно решение.

Съветът превишава границите на правото си на преценка, като запазва неограничено дълго името на дадено лице в списъка в приложението към Регламент № 2580/2001 при периодичното преразглеждане на неговата ситуация на основание член 2, параграф 3 от посочения регламент и на основание член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 за прилагането на специални мерки за борба с тероризма с единствения мотив, че решението на компетентния национален съд по обезпеченията не е поставено под въпрос във вътрешния правов ред от въззивната съдебна инстанция или от съдебната инстанция по съществуващото на спора, макар административното решение, по отношение на чието изпълнение съдът по обезпеченията е бил сезиран с молба за спиране, междувременно да е било отменено от неговия автор.

(вж. точки 164, 168, 169 и 180)